

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1939 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.
Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

Velki Petek.

Na velki Petek bujli so Kristuša,
Krala celoga sveta.
Prosto razpeli na križ ga,
Med dva razbojnika.

Bilo je vse tiho,
Samo bol je bila velka,
Telo krvavo je visilo
Na križi odrešenja.

Z velikim strahom v duši,
I mržnjov na lci,
Morilci hodili so,
Okoli križa grobo.

Samo malo žen pobožni,
Stisnole pod križ se,
Z velikim bolom v srci,
I skuzami na lci.

Vojaki, šteri stražili so,
Grdo preklinjali v sebi tiho so,
Da ne bi zgubili junaštvo,
Svoje velko i grešno.

V tišini velkoj na gori
Čio se glas ponizni,
„Oča odpusti njim,
Ar nevejo, ka delajo“.

Gda poglavarje čili to so,
Osmehavali Ga grdo so,
Ar nej so šteli priznati to,
Kakši greh napravili so.

Ne za dugo čuje se ponovno glas,
„Oča, oča zakaj si me zapustio!“
Takrat obtrdnoli so vsi,
Ar so vidli, da je res sin Boži.

Ali itak srca kruta,
Podali so žuč i jesi,
Gda je reko: „Žeden sam!“
Jezuš Kristuš, Sin Boži.

Odrešenik pogledne milo
Pobožne žene pod križom,
I nagne ranjeno glavo,
Koronano s trnjom.

„Končano vse“,
Še čuje mili glas,
I pobožne žene vse
Jočejo na glas.

Skoron tiho enkrat še
Še čuje glas Sina,
„Oča v roke Tvoje,
Predajem dūšo svojo!“

LETO 34.

8. APRILA 1938.

ŠTEV. 4

„I prikazalo se je veliko znamenje na nebi: žena, obdana z suncom, i pod njenimi nogami mesec i na njeni glavi venec iz dvanajstih zvezd“. (Razodetje, 12. 1.)

4. Zvezda.

Štrta zvezda tvoja venca, ljubav je do bližnjega,
 Velikost te dar določa za človeka vsakšega,
 Dar te Mati, Sin je Boži, tvoja tela dragi sad,
 Vse sladkosti, vse dobrote i bogastva pun zaklad ...
 Sina si za nas v smrt dala, Boga vmirat gledala,
 Srce Njem presmeknot dala, v Njem da mamopot v nebo,
 Sama si pod križom stala, da nam brišeš grehoto,
 Celo si se darovala, naj z Zveličarom sveta
 Naša duša vso obrambo v tebi proti grehi ma,
 Grešnikov si ti obramba, vseh pravičnih prava pot,
 Ki do Tebe se obrača, reši se nevarnih zmot,
 Nišče zgubljen dozdej ne bio i tūdi ne bo nikdar,
 Ki na tvoje muke misli, ti pokloni vūpa dar,
 Ve pod križom te nas Sin tvoj vsem za mater drago dao,
 Ve nas vmirajoči Jezuš vse za tvojo deco zvao ...
 Zato nesi mogla nikdar ti zavrci tistoga,
 Ki nasloni svojo glavo je na rane Jezūša,
 V Njem si vidla žrtev sveto, odrešenje vseh lūdi,
 Ki ti v dūši neizmerno ljubav, smilenost būdi,
 Gda nas gledaš, vsikdar slišiš Jezūšov premili glas:
 Mati si lūdem postala i boš to na večni čas.

Srčen.

Pred štiristo leti je bilo. Te ešče ne bilo brzoparnikov, da bi v par vüraj preleteli celo dalmatinsko morje, veslati so mogli i to jako močno prijeti za vesla, če so šteli naprej priti. Za veslače so porabili robe, plačane sluge pa tüdi siromaške potnike, ki neso mogli brodarine plačati.

Neki den se prikazala na obzorji Hvara ladja, štero so veslači spravljali v pristanišče. Kak so jo spravili, so na obrežje vrgli ednoga teško betežnoga mladoga človeka. V tistom hipi se je müdio v pristanišči en gospod Frančiškan iz hvarskega samostana. Gda denejo toga teško betežnoga človeka na süho, prosi te okolistoječe lüdi, naj se ga smilüjejo i ga vzemejo pod streho, da more tam mirno vmreti. Sin svetoga Frančiška se ga je smilüvao i z dovoljenjom gvardijana je prišo mladi človek vmirat v frančiškanski samostan na Hvari. To je bilo pred štiri-stoleti.

Što je bio te mladi človek? Bio je eden potüjoči slikar (malar), ki je iskao delo, zaslüžek i zato se je podao na ladjo, da bi kje v Dalmaciji ali indri na slovanskoj zemli najšeo pre-

„Zadnja Večerja“ v samostani na Hvari, štero je slikao brščas sin Slovenske krajine Roselli pred 400 leti.

živlanje. Na ladji ga je pa zgrabo teški beteg, gotovo zavolo pomenkanja hrane, ar slüžbe ne meo. Po navadi tistoga časa so vse mrtvece na ladji zmetali v morje. Nato si je mislo te mladi slikar i je strepetao pri misli, da njegovo telo bodo ribe razgrizle. Proso je zato kapitana ladje, naj vodi ladjo do pristanišča na Hvari, ga tü dene vö, ka tam na sühoj zemli vmerje i ne pride v ribji želodec njegovo telo. Kapitan ga je poslüno, ladjo je okreno proti hvarskomi pristanišči i slikar Ros(elli) Mataj je prišo v frančiškanski samostan, da tü vmerje.

Bog je pa meo drüge namene z mladim slikarom. Šteo ga je porabiti, naj sveti iz zahvalnosti za ozdravljenje pokaže najvekšo Božo dobroto, zdrüžitev Boga z človekom po svetom prečiščavanji. Roselli je ozdravo. V zahvalo za ozdravljenje je naslikav „Zadnjo večerjo“ i je to sliko poklono frančiškanskoj drüžini na Hvari. Slika je stara štiristo let i je tak lepa i sveža, kak če bi bila včeraj slikana. Slikana je pa „Zadnja večerja“ na platno

i je popolnoma nepoškodovana, dočim je druga svetoznana slika Leonardo de Vinci v Italiji od „Zadnje večerje“ na steno slikana i se pokvarja pa ruši z stenov.

Če sliko gledamo, vidimo na desnoj strani ednoga apoštola, ki se malo v kraj drži od stola i gleda ednoga pred njim ležečega siromaka. Te zadnji apoštol je sveti Mataj i v njem je slikao slikar samoga sebe. Siromak, ki ga apoštol gleda, je znova slikar sam, je tisti betežen slikar, ki so ga frančiškani pod svojo streho vzeli, da bi vmro pod njov. Njihove smilenosti ne mogeo pozabiti slikar, zato je vrgeo na platno to delo smilenosti i ovekivečo na njem dvoje: Smilenost Jezušovo, ki samoga sebe dava ljudem za hrano za večno življenje i smilenost človeka do svojega bližnjega, ki služi plačo že na tom sveti, ešče bole pa na drugom v smilenosti.

To smilenost je vživao hyarski samostan skoz vseh 400 let, v šterih so ga napadali a nikdar ne premagali razni sovražniki. To smilenost vživa ešče dnesden samostan, ar čuva nevraženo to krasno umetnino, „Slednjo Večerjo Gospodovo“ i ž njov būdi v dušaj zahvalno lūbezen do Gospoda, ki je postao hrana našim dušam i būdi smilenost do trpečih naših bližnjih.

Što je bio te slikar? Kakše narodnosti sin? Poročilo se je obdržalo v samostani, da ne bio Italijan nego Slovenec, ali Vogrin. Ar je Hvar duga leta bio pod italijanskov objastjov, te tūdi, gda je te slikar prišo na Hvar, so imena vsa po italijanskom izgovarjali i pisali. Kak so dnesden dali Italijani v Julijskoj pokrajini slovenskim občinskim imenom italijanske končnice, na priliko Postojni: Postumia, Gorici: Gorizia itd., ravnotak so delali te. Začetnomi imeni *Ros* so dodali *ello*, talijansko končnico i tak je dobo slikar ime Roselli. *Ros* — i so samo v Slovenskoj krajini doma. Nikde v Sloveniji indri nemogoče zasledūvati toga imena. Zato, kak je razlagao P. Paveo, da je slikar mogo biti Slovenec, je jasno, da je bio Slovenec Slovenske krajine. Vsa čast za naš kraj, za naš narod. A ešče vekša je pa čast naša te, če bomo v duhi slike hodili h Gospodi, k svetomi prečiščavanji. Jezuš guči od svojega izdajstva, s potrjim srcom naznani, da ga bo — se vidi na slici — eden zmed vučenikov izdao. Vsi se zgražajo nad tov strašnov novicov, ešče služinčad v levom koti slike med dvorbov pazljivo i prestrašeno posluša strašno napoved Gospodovo; samo gizdavi Judaš sedi brezbrizno na eto stran Gospoda, vednako i nesramno namače svoj prst v isto skledo, kak Gospod; njemi je več par dinarov, kak Bog i zveličanje duše... Te strašen zgled Judašov naj nas prehodi do mozga i raj vmerimo, kak bi kda v smrtinom grehi vūpali pred Gospodov stol stopiti i Najvrednejšega nevredno k sebi vzeti... I od gorečnosti za svojega Gospoda čast žareči obrazi apoštolov na slici, naj nas napunijo vsikdar z najvekšov 'gorečnostjov pred najsvetejšim djanjom na zemli, pred svetim prečiščavanjom.

Kda je Roselli to krasno sliko dogotavljal, se je sadila na vrta frančiškanskega samostana edna cipresa. Ta se je prijela i je zrasla v velikansko drevo, da nas je pod njegovov sencov lejko dvajseti ljudi sedelo, obedovalo i večerjalo. Nižja slika nam pokaže to drevo z prečastitim gospodom P. Miličič Pavlom, ki so mi bil spovednik, kda sem se mudio v samostani pa ki so bili dr. Korošca tolažnik, kda je bio interniran na Hvari.

Štiristolet stara cipresa v frančiškanskem samostanskem ograjčki na Hvari, štera je sajena, gda je začeo sin Slovenske krajine Roselli tu slikati svetoznano sliko „Zadnje Večerje“.

Naj omenim še, kelko je vredna ta slika. Davali so za njo teliko zlatnikov, keliko bi jih zakrilo sliko. I tej zlatnikov vrednost je bila nekaj nad treseti milijon dinarov. Pa so jo odali Očevje Frančiškani? Ne. Svet nema te vrednosti, da bi jo za njo zamenjala, kajti oni v sliki vidijo svojega nastavitela sv. Frančiška dvojno lübezen, kam visil je glavna dužnost v redi: lübezen do Jezuša v Presvetom Oltarskom Svestvi i smileno lübezen do bližnjega. Ta dvojna lübezen pa nema zemelske cene, ma samo nebesko, ki je neizmerna i večna.

Mladi človek je spodoben gingavomi drevi. Tomi postavljajo količ pa ga kcoj privežejo. Zakaj? Vej vsi znamo zakaj. Znamo ešče to, ka či veter nagne mlado drevo pa to tak raste, je nišče več kesnej nede mogoce zvednačiti, nazadnje pa zaistino spadne v kraj, kam visil. Tak je s človekom i s šterim? Z vno-gimi. Vej to vidimo vsaki den okoli sebe. Dobro pravi sveto Pismo, ka na kakšo pot je stopo mladi človek, na takšoj bo stao. Da bo na dobroj ostao, naj se gostokrat nasloni na močno opravo v sv. obhajili.

SVETA MARIJA MAGDALENA

25. Jezuš njoj pravi: „Jaz sem vstajenje i življenje: što v mene verje, bo živo tüdi, če vmerje.

26. I štokoli živi i v mene verje, na veke ne vmerje. Ali to verješ?“

27. Pravila njemi je: „Gospòd, verjem, da si ti Kristuš, Sin živoga Boga, ki si prišeo na svet“.

28. I gda je to povedala, je odišla, pozvala je svojo sestru Marijo i njoj tiho pravila: „Gospod je tü i te zove“.

29. Gda je Marija to čüla, je včasi vstanola i njemi šla naproti.

30. Jezuš je šče naimre ne prišeo v ves, nego je bio na tistom mestu, gde ga je Marta srečala.

31. Gda pa so Judje, šteri so bili pri njoj v hiši i so jo tolažili, vidli, da je naglo stanola i šla vò, so šli za njov i so si pogučavali: „Ide na grob, da se tam razjoče“.

32. Gda pa je prišla Marija na kraj, gde je bio Jezuš, i ga je zaglednola, njemi je spadnola k nogam i njemi pravila: „Gospod, če bi bio ti tü, moj brat ne bi bio mrtev“.

33. Gda jo je Jezuš zdaj vido, da joče i da jočejo tüdi Judje, ki so ž njov prišli, je v dühi postano žalosten.

34. Zatrepetao je i pravo: „Kamä ste ga položili?“ Odgovorili so njemi: „Gospod, pridi i pogledni!“

35. I Jezuš je jokao.

36. Judje so si med sehom pogučavali: „Glejte, kak ga je läbo.“

37. Neštèrni med njimi so pa pravili: „Ali je ne mogeo on, ki je sleporojenomi odpro oči, tüdi napraviti, da te ne bi vmro?“

38. Jezuš pä se je znova razžalostio i je šo h grobi. Bila je to votlina i k njoj je bio položeni kamen.

39. Jezuš je vèlo: „Odvalite kamen“. Marta pa, sestra mrtvoga njemi pravi: „Gospod, že dehne, ar leži že štrti den“.

40. Jezuš njoj odgovori: „Ali sem ti ne povedao, da boš vidla božo slavo, če boš vèvala?“

41. Odvalili so kamen i Jezuš je zdigno oči proti nebi i pravo: „Oča, zahvalim se ti, da si mojo prošnju poslühno.“

42. Jaz sem znao, da me vsigdar poslühneš, a zavolo okoli stoječega ljudstva sem to povedao, da bi vèvali, da si me ti poslao“.

43. I kak je to povedao, je z močnim glasom zavao: „Lazar, pridi vö!“

44. I šteri je bio mrtev, je prišeo vö, povezani s povoji na rokaj i na nogaj, njegov obraz pa je bio zaviti s prtom. Jezuš njim je pravo: „Razvežite ga i ga püštite, naj hodi!“

Če si od toga premišlavlemo, pridemo do spoznanjá, da bi že lahko vervali v Jezušovo božanstvo, če bi v sv. evangeliji bio popisani samo te dogodek. Neštetni so že vno go prešteli, pa če se spomnijo na vse, ka so čteli, bi jako žmetno mogli najti kaj, gde bi se istina s takšov nepremagljivov močjov prikazala, kak ravno tü. Vsakša reč sega v globino naše düše i nas puni s spoznanjom i osvedočenjom, da je mogeo samo Bog kaj takšega napraviti i spovedati. Niti edno stoletje i niti eden jezik na sveti nam ne poroča, da bi se kaj spodobnoga gledoč na prijateljstvo zgodilo. V pripovedavanji prekipeva velka nežnost, pa le bi mogli praviti, ne je bila izgovorjena. Leži popolnoma v globini, v notrašnjosti. Čeravno se Jezušova lübezen do Lazara vseširo m čüti, jo občütimo samo v ednoj edinoj reči: *I Jezuš je jokao.* Jezuš je zavolo svojega trpljenja ne jokao: ne je jokao, gda ga je apoštol Juda s polübom izdao, niti gda ga je Peter z bojazni pred deklov zatajo, niti gda je na križnoj poti srečo svojo mater i svoje najlübše prijatele. Bilo je to v nadnaravnoj vöri našega odrešenja i božanstvo Pravičnoga, po šteroga trpljenji smo bili odküpleni, se je moglo prikazati samo v veličasivi i v moči.

A v toj vöri, gda je Kristuš šče sloboden živo z nami naše življenje, je skoro ne mogeo, da ne bi pokazao svoje genjenosti pri grobi prijatela. Postano je potrti i žalosten i nazadnje se je zjokao kak što med nami. Sveta potrtost i srečna žalost, dragocene skuze, ki nam dokazüjejo, da je meo Bog isti čüt kak mi, i ki nam dovolijo, da se moremo zjokati tüdi od radosti v prijateljstvu.

Jezuš je meo v Betaniji celo družino za prijatele. Pri njih si je želo malo odpočinoti i se okrepiti, gda je šo v Jeruzalem, gde je meo opraviti svoje odrešitveno delo, ali če je bio trüden po težkom deli svojega poslanstva, da lüdem istino oznanja.

Tam je najšeo čista i vdana srca, najšeo velko naklonjenost stalnoga prijateljstva. Gda je meo svoj slovesni vhod v Jeruzalem, je šo od Betanije. I zno v, gda je šo v nebo, je šteo da se to zgodi pred očmi Betanije, na kraji, ki je bio približno vednako vkraj od Kalvarije, gde je vmro na križi, i od hiše, v šteroj so ga tak prisrčno lübili. Šče dendenešnji vidi popotnik, ki pride iz Jeruzalema prek potoka Cedron na Olsko goro, na odprtom pobočji toga brega raztrosene razvaline nekdašnjih bivališč. Med temi podrtinami pa kažejo tri zavolo neličnih preostankov razvalin komaj spoznatne točke. Tam, tak pravijo, je bila Lazarova hiša, tam Martina, a na tretjem mestü pä hiša Marije Magdalene.

Spomin stoletij je bio moćniji kak podirajoča besnost barbarov. I nad temi raztresenimi razvalinama šče zdaj živejo imena Jezušovih prijatelov.

Na drugoj strani pa ravno s tistoga mesta vidi popotni romar Jeruzalem, kak žalosten i pun skrivnosti počivle v zarji večernega sunca: Njegova edina dika je grob, a to je grob njegovoga Boga. Miseo i oko krščenika blodita počasi se pa ta med tema dvema znamenitima krajoma v tak različnoj zapuščenosti. Tü je ostalo samo ime, tam pa varaš, znameniti varaš!

Ali Jezuš je ne šteo dopustiti, da bi bilo bivališče i grob njegovih prijatelov tak blüzi toga varaša. Po svojem vnebohodi je poslao svoje prijatele prek morja, da tem, ki so ga lübili, pripravi na bregi kre morja, gde kršćanstvo naj nikdar ne bi prenehalo, nepristopno mirno prebivališče.

Če si v dühi mislimo, da to podrtó stanovališče znova stoji, i z Gospodom spoštljivo stopimo notri; če si nato z Jezušom, z Lazarom, Martov i Marijov sedemo k večerji, se nam porodi mogoče tüdi pitanje, šteromi od teh tak vernih prijatelov je Jezuš dao v svojem srci prvo mesto. Lübezen je najmre neizmerna v visočino i v globino i med prvimi mesti ma mesta, ki majo najvećšo prednost. Ali bomo mogli razvozlati to skrivnost? V sv. evangeliji bomo poiskali sledove Gospodove lübezni.

Kak romarje stopimo v spominih na Betanijo v nekdašnje stanovanje, da bi vidili vse, ka se godi, ka bi čüli vse, ka si pogučavlejo, i da si sami odgovorimo na pitanje: Koga je Gospod najbolje lübo?

Ali je bio to Lazar? Poznamo samo Jezušove reči za njega, štere so ravnokat tüdi za Marto i Marijo valale: *Jezuš je Lazara lübo*; i druge reči, ki so samo na njega obrnjene: *Lazar, naš prijateo, spi*; i nazadnje: *Lazar, pridi vö!*

Marta pa, ki prva zvedü za njegov prihod, njemi prva beži naproti i ga pozdravi z rećmi: *Gospod, če bi ti bio tü, moj brat ne bi vmro*. Gda pa njoj je Zveličiteo odgovoro: *Tvoj brat bo vstano*, je ne mogla zarazmiti vzvišene misli, štero je Boži Sin povedao. Njena vera je šče ne popolna, šče premišlavle i Jezuš njoj more povedati: *Jaz sem vstajenje i žitvenje, verješ to?* Ne pazi pa na to večkratno zatrjenje i gda odvalijo kamen od groba, se nemre zadržati, da ne bi Gospoda opomnila, da je že šrti den Lazar v grobi, i Gospod njoj more znova pokarajoć jo odgovoriti: *Ali ti ne sam pravo, da boš vidla slavo božo?*

Marija pa si ne dela telko skrbi kak Marta. Od začetka niti ne ve, da je Jezuš prišeo, ostane doma v hiši, dokeć njoj Marta skrivnostno ne pove: *Gospod je tü i te zove*. Jezuš je to, ki jo zove. Ka se bo zgodilo, njoj ne bo ostalo skrito. A ona se pašči k njemi, kak hitro zvedü za njegov prihod, i spadne k njegovim nogam. Marta je stala, Marija se pa vrže k nogam njega, šteroga njena düša lübi. Kak njena sestra se potoži tüdi ona: *Göspod, če bi bio ti tü, moj brat ne bi vmro*. Ali Jezuš njoj ne da odgovora i ne terja nikšega znamenja njene vere: zna,

da ona verje. Pogled na njene skuze ga gene i sam začne jokati. Dokeč je ne prišla Marija, je Jezus ostao miren; pred Marijov pa njegova nežnost prekupi, raztoži se v svojem srci i joče. *I Jezus je jokao.*

Marija je mela globšo poniznost, bole živo vero i vekši vpliv na srce našega Gospoda. Gospod jo je lübo s posebnov lübeznejov, štero nam njene jakosti odkrijejo, ki so bile z ednim delovanje i vzrok lübezni Božega Sina. To našo trditev nam potrdi deseto poglavje sv. evangelija po sv. Lukači.

38. Gda so potüvali, je prišeo v edno ves, i edna žena, po imeni Marta, ga je sprejela v svojo hišo.

39. Mela je sestro, štera se je zvala Marija, ta si je sela k Jezusovim nogam i poslušala njegovo reč.

40. Marta pa, ki se je vnogo trüdila, da bi njemi lepo dvorila, je pristopila i pravila: Gospod, ne maraš za to, da me je sestra samo nihala v dvorbi? Povej njoj, naj mi pomaga!

41. Gospod njoj je odgovoro: „Marta, Marta, skrbna si i vnogo stvari te vznemirja.

42. A samo edno je potrebno. Marija si je izvolila najbolši deo, šteri se njoj ne odvzeme.

Ka drugoga je bio te najbolši deo kak ravno tista jako velka lübezen našega Zveličitela, štere vredna je postanola s popolnim pobolšanjem svojega življenja? Marta je skrbela za dvorbo, Marija je poslušala i premišlavalala. Marta je stala. Marija je sedela pri Zveličitelovih nogah. Marta se je potožila, Marija pa svojih vüst ne odprla. Med tem dvojnim tak različnim düšnim občütjom je ne potrebno dugo odločati. Jezus da prednost Marijinomi mišlenji i k tomi šče obeča, da se njoj najbolši deo nikdar ne odvzeme.

Što je bila ta Marija, ki se je v svojoj lübezni do Zveličitela znala tak popolno odtrgati od vsega, ka bi moglo pobožnosti i zbranosti škoditi. Sv. Janoš nam že v drugom stavki svojega poročila to pojasni. Komaj je zapisao ime Marija, že pristavi: *To je bila tista Martja, ki je Gospoda z dišečim oljom namazala i njegove noge s svojimi vlasmi brisala.*

Jasno je, da je apoštoli vnogo do toga, da nam pove tak, ka jo spoznamo i to po njenom deli, štero nam jo tak predoči, da je nemremo zamenjati s kakšov drugov ženov v sv. evangeliji. Če bi kakša druga žena mázilila Gospoda z dišečim oljom i njegove noge s svojimi vlasmi brisala, ne bi moglo to delo, ar bi se dalo naobrñiti na več oseb, brezdvomno dokazati, što je bila Marija iz Betanije. Tü pa jo je šteo sv. Janoš nedvomlivo predočiti. To je bila njegova žela, ar djanje, s šterim nam jo je pokazao, je pred njegovimi očmi valalo za posebno, vzvišeno i večnoga spomina vredno. Več žen je hodilo za Jezusom i so njemi dvorile. Več jih je njemi občüvalo lübezen, štera je bila vredna Sina človečega i Sina božega*: Sina božega zavolo čiste

* Jezus je Sin človeči i Sin boži; meo je dve naravi, človečo i božo.

naklonjenosti nadnaravne lübezni, Sina Človečega zavolo vseh pazljivosti, štera so skažüvale potrebam njegove človeče narave, štero je zavolo nas na sebe vzeo. A samo edna med njimi se je čütüla dužno, da ga je z dišečim oljom namazala i njegove mokre noge s svojimi vlasmi obrisala. So stvari, štere ponavla samo düša, ki jih je prizvala, i jih nemre nišče drügi. Dvakrat se je vrgla žena k nogam Odrešenikovim, dvakrat je žena vlejala dragoceno dišeče olje na nje i jih s svojimi vlasmi obrisala. Pa čeravno nam sv. evangelij ne bi sporočo, čeravno izročilo ne bi povedalo, bi le bili osvedočeni, da je bilo to samo edno srce, ki je spoznalo to miseo, i da je bila to samo edna roka, ki je to zvršila, kak je bio tüdi samo eden Bog, ki je bio takše naklonjene lübezni deležen.

To je mišljenje prvih i zadnjih stoletij. Marija iz Betanije, sestra Lazara i Marte, je bila edina žena, ki je Zvetičitelove noge dvakrat namazala i s svojimi vlasmi brisala. Pri drügom mazi-ljenji, ki se je zvršilo tri dni pred smrtjov Sina božega, jo evangelist označi ž njenim imenom i s krajom, gde se je dogodek zgodo. Pri prvom, ki označüje začetek Jezušovoga javnoga delovanja, je Marija ne imenüvana; vidili bomo, zakaj ne. To tiho zamučanje pa je bilo dobro. (Dale.)

Gospodov dar po goristanenji.

Gospod, kak je od mrtvih stano, samo tolaži. „Mir vam naj bo“, je njegov pozdrav. „Komü odpüстите grehe, so njim odpüščeni“ se glasi njegovo vüzemsko darilo; „Pasi moje ovce, pasi moje agnjece, pravi sv. Petri, prvomi papi od vodstva düš, ka ne zablodijo; nas tolaži: „Prosüte i vzemete, naj vaša radost puna bode“. (Jan. 16. 24). On se je spravlao v večno domovino, v večno veselje, zato samo od veselja guči, v šterom plava njegovo srce i nam da zagotovilo, ka tüdi mi bomo ednok to veselje vživali, če bodemo ga za to prosili. „Prosüte i vzemete, naj vaša radost puna bode“. Puno bo naše veselje samo v nebi, samo po goristanenji, kak je postalo njegovo. Prosimo si pa te to veselje, če si prosimo sveto življenje. Da njegova reč pravi: „Ka je vtepenoga, ne pride v nebesa.“ Tista düša, po šteroj naj bi pa z gotovostjov dosegnoli pobožno, sveto življenje, večno veselje, to je Marija, radostna Mati Jezušova. Ona je Gospodov največši dar po goristanenji, ona je Mati Radostna, je mati naše večne radosti. Premišlavajmo si dnes od te Marijine lastnosti, ka mo znali vsikdar z vüpanjom k njej pribežati, posebno v blizajočem se njenom mesecem maji i od nje zadobiti svetost svojoj düši. Jezušovo Srce, na isto veselje te prosim, štero si vživalo na Marijinom čistom srci po goristanenji, blagoslovo v te namen te reči.

Marijo zove Maticerkev za „mater lepe lübezni“ i „svetoga vüpanja“. Marijino zove sv. Düh, ki vodi Materecerkev za „Obrambo grešnikov“. „Lübezen je vez popolnosti — po vüpanji je rešenje“. Marijo zove sam Bog po angeli Gabrieli za „Milošče puno“.

Sveti Očaki včijo, ka čeravno je Bog vsegamogoči, lepše matere bože ne mogo stvoriti, kak je Marija. Če je pa Marija tak lepa, tak sveta, če je njena duša tak neskončno popolna, jeli ne naša dužnost, ki smo njena deca grtali pod križom, gda je pod križom svojega Sina našega Zveličitela stala, ki je vmirao za nas, neli naša dužnost, da si prizadevamo, da smo njej spodobni! Čista mati i nečista deca, jeli to paše vküp? Ponizna mati i gizardavá deca, jeli to paše vküp? Smilena mati i trdoga srca deca, jeli to paše vküp? Lepa mati i grda deca, jeli to paše vküp? Ne vekše sramoto za mater, kak če se deca ne ravnajo po njenih jakostaj, nego hodijo grešno pot te, gda ona tlači Bogi do-

Agnjec Boži, ki morjen je blo, živé,
 Živé, - več nikdar ne vmerje,
 Je radost svoje, - naše Mamike,
 Ona pripelaj blodne vse do Istine.

padljivo življenje! Ne bole žalostnoga, kak viditi krščeničke, kak viditi krščeničke, ki celo nosijo Marije Matere ime, či živejo življenje, ki je nasprotno Marijinomi življenji!

Marija je zvezda, na šteroj nega zamazka. Marija je cvetka, štera nikdar ne povehne. Marija je njiva, štera vsikdar stoteri sad rodi. Marija je potok žuboreči, šteri nikdar ne vsehne. Marija je drevo, ki kak sy. Pismo pravi, vsikdar da svoj sad v svojem vremeni i najbošega v obilnosti. Marija je v sunce oblečena žena, kak pravi sv. Pismo, je žareča v lübezni do Boga i bližnjega kak žareče je sunce. A je mesec pod njenimi nogami,

mesec, ki se spreminja, ar vse, ka je minlivoga, ona tlačí z svôjimi prečistimi nogami. Ona je živela samo za večnost i nas opomina, da tüdi mi živemo samo za večnost. Jezušovo zapoved: „Iščite najprle bože kralstvo,“ nišče ne tak verno spuno kak Marija. Iskala je samo Boga i zveličanje düš, naj i mi njena deca isto pot tlačimo.

Bližajoči se mesec maj je Mariji posvečen, mesec maj, gda se narava büdi na novo življenje. Na življenje düše se zbüdimo. Da iščemo prvo to, iščemo za sebe i svoje, potem za svoje bližnje. V te namen preživimo vüzem i mesec maj. Zdržavimo se pri Marijini nogaj i jo prosimo vsaki den, naj posveti, naj očisti, naj spolni našo düšo. Potožimo se njej: Mamika, te beteg ma ešče moja düša, ozdravi jo. Mamika, ta jakost fali ešče mojoj düši, da njoj jo. Mamika, ta popolnost menka ešče mojoj düši, spravi njej jo! I gda bomo skrbeli za svoje düše, ne spozabimo se, da smo bližnje tak dužni lübiti, ka same sebe. Zato zglednimo se okoli po našoj fari. Zglednimo se i opazimo tisto zgübleno deco, štera že niti neve, da njej je Marija mati. Zglednimo se i odprimo srce svoje na stežaj za blodnike naše krajine, za zgübleno mladino, za vu veri mlačne, za vu veri mrzle, za brezverce, za Jezušove sovražnike. O naša Slov. krajina — žali Bog — zmore že vsevrste grešnike. Naj se nam smilijo! Vsaki den opravimo za nje, če več ne, edno zdravo Marijo i prosimo Mater Marijo, obrambo grešnikov, naj se jih smilüje i je pripela na pot svetlosti, kde najdejo Jezüša, kak ga ona najšla po tridnevnom tužnom čakANJI na Vüzem. Pa naj ma naša molitev vekšo moč, prikapčimo po želi Jezušovom nekaj zatajüvanja vsaki den: vu jeli, pili, vdanosti, v očeh, jeziki itd, da bo kak dišeče kadilo po rečaj svetoga Pisma šla naša molitev pred Marijin mili materni obraz i tüodnet k dobromi Jezüši, ki nam je obečao, da če bomo kaj prosili v njegovom imeni, dao nam bo.

V pesmi prelepo spevlemo, ka če bi prešteli düše v nebi, nebi najšli niedne, štera bi brez Marije prišla v nebo. Niedne nega, ar brez Jezüša niedna ne rešena, Jezüša nam je pa dala Marija. Nas tüdi ne bo tam brez Marije. Zato jo pa prosimo vüzemske svetke vsaki den za svojo düšo, ka jo očisti, olepša spolni, ar neskončoo lepi je Bog i samo popolnoma lepe düše do ga smele gledati. Prosimo pa tüdi za blodnike naše krajine, da njim Marija, dobra smilena mati, sprosi miloščo povrnjenja i večnoga življenja. Ne pozabimo, da če rešimo düšo svojega blodnoga bližnjega, rešili smo tüdi svojo.

Blažene vüzemske svetke žele

vsem naročnikom
i njihovim dragim

Vredništvo i uprava Mar. Lista.

NAZAJ V NAROČJE MATERE CERKVE.

HELENA MOST.

Narodila se je l. 1883. v bogatoj, luteranski družini. Bila je že po naravi bogato nadarjena ali gda je nekelko odrasla, ne najšla v luteranski veri zadovolstva pa trdnosti. Zato ne čudno, či je že v mladih letaj zavrgla vero i zapadnola v brezverstvo. Gda pa njoj je mrla sestra, štero je jako ljubila, je pali nekelko zavinola na pot vere v Boga. To vero pa si je ona sama stvorila i zametavala je katoličansko vero pa sv. Pismo.

Ednoga dneva je šla s prijateljicov v katoličansko cerkev zato, da bi se smejala vsemi, ka bi vidila. V cerkvi pa se je služila ravno sv. meša. Pogled na oltar, službo božo, jo je tak zagrabo, da je zapisala:

— Pokleknola sam pred Bogom, sama sam ne prav znala kak — prvikrat v mojem življenji i s tem brezi reči počastila Boga.

Da bi se pa smejala — za to te den ne bilo prilike.

Od toga časa dale je večkrat obiskala katoličansko cerkev. V njeni duši se je zbudilo velko hrepenenje — rada bi popunoma najšla Boga. Dostakrat je bilo to hrepenenje tak velko, da se je skrivoma odmeknola od skupne družine pa odišla v svojo hižo i se tam vrgla na kolena pa prosila:

— Gospod, daj mi istino.

Vzela je v roke pali sv. Pismo i čutila je, kak velko privlačno moč ma za njo ta kniga.

Na učiteljskoj školi se je Helena spoznala z ednov mladov Polakinjov, štera njoj je dala katoličanski katekizmuš. Ta drogna, mala kniga je bila za njo pravo nazveščenje. Vsa srečna je zapisala:

„Kak sunce vzide nad zemelskim svetom, tak se vzdigavle svetlost istine nad mojim dühom, čiduže bole se sveti i raste v mogočnoj tišini pa nepremagljivoj zmagovitosti. Pred mojimi očmi je vzrasla v nedopovedljivoj lepoti mogočna, dühovna zidina, štero je Jezuš Kristuš postavo na trdno pečino . . . Tü sam zarazmila te navuke, pune skrivnosti, šteri so mi bili v luteranskoj veri prazen zvok . . .“

V tom časi je Helena začnola moliti tüdi zdravomarijo i se priporočati v varstvo Matere bože. Čiduže je v njoj zorelo nakanenje, da bi postala katoličanka ali vrivale so se njoj različne misli, štere so jo zadržavale na toj poti.

Ednoga dneva pa so njoj obstanole njene oči na rečaj sv. Pisma: — „Či me iščete z vsem srcom, najdete me, pravi Gospod“.

V tom megnenji se je zjasnilo v njenoi kmičnoj düši. V tom svetom navdüšenji je zapisala na papir ete reči: Verjem v v edno, sveto, katoličansko i apoštolsko Cerkev.

Od toga časa se je čutila kak katoličanka, hodila je v katoličansko cerkev k meši i si celo sama napravila sv. čislo.

Gda pa je prišla nazaj v Berlin, se je obrnola na dominikanskoga patra, da njoj je dale razlagao katoličanske istine. Sama je tüdi dostá molila i se postila v tom časi.

Konči je po dugom nagovarjanji pripravila svojega očo do toga, da, či že ne šteo dati privolenja, se ne protivno njenoj spreobrnitvi v katoličansko Cerkev.

Tak je l. 1901. v meseci maji, v časi, gda se nam vidi, da vsa narava cvete pa spevle Mariji na čast, izpovedala pred lepo okinčanim Marijinom oltarom veroizpoved. Nato je prejela prvo sv. prečiščavanje.

Kakšo znotrašnjo srečo je občutila v svojem srci pri tom, naj nam sama pove:

„Gda sam šla z ljubim Zveličitelom v svojem srci nazaj na svoje mesto, je bila v meni čudovita vedrina: globoki mir, šteri je nedopovedlivi v svojem občütji. Ve sam sprijala samoga Boga. On je bio moj i jaz sam bila njegova. Moja znotrašnjost se je razlejala v njem kak se mirni pa mogočni valovi vode razlijejo v morje . . . Vidilo se mi je, kak da je moja vera bila dozđaj popunoma gingava i kak da so se mi komaj zdaj odprle oči, da vidim božo svetlobo“.

Kak ona sama svedoči, je na njeno spreobrnjenje v katoličansko Cerkev preci vplivala lepota bože službe, posebno pa njoj je dao trdno osvedočenje ravno preprosti pa jedrnati katekizmuš.

Nekaj let po tom je stopila v dominikanski red, gde je vmrla vdana v božo volo v svetosti l. 1913.

Tak je njo pripelalo hrepenenje po istini nazaj v katoličansko Cerkev. Ta pot je bilo sv. Pismo pa preprosti katekizmuš, gde se bleščijo verski navuki pa prava boža istina.

I ti, dragi čtevec, si že gda premislo, kak veliko vrednost maš pri hiži, či maš sv. Pismo pa katekizmuš. Lüdje, ki so ne naše vere, znajo dostokrat bole meti v česti tevi dve knigi, kak mi katoličanci. Kelkokrat je viditi, kak zavržejo v kot po dokončanoj školi z drugimi knjigami tüdi sv. Pismo pa katekizmuš i stežka si šče kda potli najdejo čas, da bi poglednoli v edno ali drugo knigo. Tebe pa naj sprevajata tevi dve knigi vseposedi, čitüdi te živilnske okolščine vržejo kamakoli po sveti. To sta vretini, odked zajemle naš razum osvedočenje za našo vero i naša voła vdabla moči pa delavnosti zá vse, ka je lepoga i dobroga. Gdakoli vzemeš v roke sv. Pismo ali katekizmuš, boš vse bole jasno zarazmo zdaj kak prle, gda si šče ne stao v sredini živilnske bórbe. Za trdno bodi osvedočeni, da boš v teh zmešanih časaj najšeo pravo srečo pa mir svojoj zmantranoj düši i vido boš, da nega nikše sile na sveti, štera bi ti mogla odvzeti to bogastvo iz srca.

S P O V E D

v slovensko-nemškem jeziku. Za slovenske delavce v Nemčiji.

Navodilo.

To spitavanje düšne vesti nücaš pri spovedi samoj. Pri pripravlanji na sveto spoved dobro pregledni vse niže našete grehe i šteroga znaš, da si včino, tistoga numero pokaži s prstom i ga povej slovenski. Spovednik bo vido, šteri greh ti kažeš s prstom. Tistoga tüdi on ma v nemškem jeziku zapisanoga.

Pri smrtnom grehi moraš povedati število, kelkokrat si ga včino. Zato s prstom pokaži bar približno število.

Navodilo za spovednika.

Spovem se slovenski in s prstom pokažem kaj in kelikokrat sem grešio.

Sem oženjeni.

Sem samski.

Moja zadnja spoved je bila pred meseci... (pokaži s prsti)

Spovedna pobožnost.

Molitev k sv. Dühi.

Pridi Düh sveti, presveti i okrepi me, da vse svoje grehe prav spoznam i z celoga srca obžalüjem, odkrito se ž njih spovem pa se zaistino pobolšam. Amen.

Für den Beichtvater.

Ich werde slovenisch beichten und mit Fingern zeigen was u. wie oft habe ich gesündigt.

Ich bin verheiratet.

Ich bin ledig.

Meine letzte Beicht war vor... Monate (zeige mit den Fingern)

Beichtandacht.

Gebet zum heiligen Geist.

Komm, heiliger Geist, erleuchte und stärke mich, damit ich alle meine Sünden recht erkenne, von Herzen bereue, aufrichtig beichte und mich wahrhaft bessere. Amen.

Zgrüntavanje dušne vesti.

Premisli:

Gda si bio zadnjič pri spovedi?

Si vse grehe povedao in obžalüvao?

Si naloženo pokoro zvršo?

Premisli desetere bože zapovedi.

Si opüsto vsakdanešnje molitvi?

Si pobožno molo?

Te ne sram bilo moliti?

Proti drugoj zapoved.

Si sveta imena nepremišleno izgovarjao?

Si preklinjao?

Proti tretjoj zapovedi.

Si po nedelaj i svetkaj poslušao sv. mešo?

Kak si se oponašao v cerkvi?

Proti štrtoj zapovedi.

Si stariše i naprej postavlene vsikdar bogao?

Si bio proti njim grobjanski?

Si se iz starih i nesrečnih ljudi norca delao?

Proti petoj zapovedi.

Si bio čemerasti i svajlivi?

Si svoje bližnje, ošpotavao, bio, jim hüdo želo?

Si z nezmernostjov v jeli škodo svojemi zdravji?

Si bio pijan? Kelkokrat?

Si drüge na greh napelavao, i to: na nečistost?

Na preklinjanje?

Si živino mučio?

Gewissensforschung.

Besinne Dich:

Wann hast Du das letztmal gebeichtet?

Hast Du alle Sünden gesagt und bereut?

Hast Du die auferlegte Buse verrichtet?

Überdenke die zehn Gebote Gottes.

Hast Du die täglichen Gebete unterlassen? Bist Du beim Beten unandächtig gewesen? Hast Du dich nicht geschämt zu beten?

Gegen das zweite Gebot.

Hast Du heilige Namen leichtsinnig ausgesprochen? Hast Du geflucht?

Gegen das dritte Gebot.

Hast Du an Sonn- und Feiertagen der heiligen Messe beigewohnt? Wie hast Du dich in der Kirche betragen?

Gegen das vierte Gebot.

Hast Du Eltern und Vorgesetzten stets gefolgt? Bist Du grob gewesen gegen Sie? Hast Du alte und unglückliche Leute verspottet?

Gegen das fünfte Gebot.

Bist Du böse und streitsüchtig gewesen? Hast Du die Mitmenschen beschimpft, geschlagen, ihnen Böses gewünscht? Hast Du durch Unmäßigkeit Deiner Gesundheit geschadet? Warst Du besofen? Wie oft? Hast Du andere zur Sünde verführt und zwar zur Unreinheit? zum Fluchen? Hast Du Tiere gequält?

Proti šestoj i devetoj zapovedi.

Si kaj nečistoga včino, se bom ali drugim i kelkokrat?

Si kaj nečistoga gučao, ali nečiste pesmi spevao? Kelkokrat?

Si prostovolno kaj nečistoga mislo ali želo? Kelkokrat?

Proti sedmoj i devetoj zapovedi.

Si ti kradno? Doma?

Si kradno pri drugih ljudih?

Ka si vkradno i kolko?

Si najdene ali posojene reči nazaj dao?

Si komi kakši kvar napravo?

Kakšega?

Si koga vkano?

Si vkradnjeno blago küpo?

Proti osmoj zapovedi.

Si lagao?

Si na koga kaj zmislo?

Premisli petere cerkvene zapovedi i sedmere glavne grehe.

Si prepovedane dni brez dovoljenja meso jo?

Si gizdavi bio?

Si skopi bio?

Si nevoščeni bio?

Si preveč ali parovno jo?

Si bio čemerasti i svojeglaven?

Si bio nemaren v molitvi i v deli?

Zadostačinenje.

Za pokoro zmoli,

a) tri Zdrave Marije,

b) pet očanašov i Zdravih Marij,

c) 1, 2, 3 rožne vence,

d) Lauretanske litanije,

e) Litanije Srca Jezušova.

Gegen das sechste und neunte Gebot.

Hast Du Unschamhaftes getan, allein oder mit anderen; wie oft? Hast Du Unschamhaftes geredet oder unkeusche Lieder gesungen; wie oft? Hast Du mit böser Lust im Herzen Unkeusches gedacht? Oder hast Du unkeusche Begierden gehabt? Wie oft?

Gegen das siebente und zehnte Gebot.

Hast Du gestohlen, daheim, bei anderen Leuten? Was hast Du gestohlen, wieviel? Hast Du gefundene oder geliehene Sachen nicht zurückgegeben? Hast Du etwas beschädigt, was? Hast Du andere betrogen? Hast Du gestohlene Sachen gekauft?

Gegen das achte Gebot.

Hast Du gelogen? Hast Du andere verläumdet?

Überdenke die Gebote der Kirche und die sieben Hauptsünden.

Hast Du an verbotenen Tagen ohne Grund fleisch gegessen? Bist Du stolz gewesen? Bist Du geizig gewesen? Bist Du neidisch gewesen? Hast Du zuviel oder zu gierig gegessen? Bist Du zornig und eigensinnig gewesen? Bist Du faul gewesen im Beten und Arbeiten.

Genugthuung.

Tu sollst beten für deine Sünden:

a) 3 Ave Marija.

b) 5 Vater unser und Ave Marija.

c) 1, 2, 3, Rosenkränze.

d) Lauretansche Litanie.

e) Litanie vom heiligsten Herzen Jesu.